

allerede heri en vægtig Grund givet til ikke at forsømme noget Middel, som kan værne Befolkningen. Spørgsmaalet er derfor efter Ministeriets Mening nærmest kun det, om Kontrol kan afværge Faren, og om den ikke medfører saa betydelige Ulemper, at disse overveie Hensynet til Faren. Men herved bringes Spørgsmaalet ind paa Kontrollens Bestaafenhed, og det lader sig neppe nægte, at de Indvendinger, som kunne have deres fulde Betydning ligeoverfor Kontrollen i en vis Stikelse, ikke med samme Høje kunne ansøres mod en anderledes ordnet Kontrol. Ministeriet holder sig overbevist om, at Tilfynet, selv om det ikke kan fjerne enhver Fare, dog kan gjøre et væsentligt Skridt henimod Maalet, og at det kan indrettes saaledes, at den Fordyrelse af Kjødet og andre Ulemper, der ere uadskillelige fra enhver Kontrol, ikke behøve at blive større, end at de ikke fortjene at komme i Betragtning ligeoverfor de Fordele, Tilfynet medfører. Selv om det derhos fra nogle Sider paastaes, at en Foranstaltning som den, hvorom der er Spørgsmaal, ikke ubetinget kan forsvares fra et hygieinisk Standpunkt, — hvad man iøvrigt i Henshold til det Anførte ikke kan ansee for godtgjort — forekommer det Ministeriet, at i al Fald Hensynet til den Uvillie, som distrikt den største Del af Befolkningen nærer mod Nydelsen af Kjødet af selvdeede Kreaturer og tildeels mod Nydelse af Kjødet af Kreaturer, som ere slagtede paa Grund af Sygdom, afgiver fuld Hjemmel for Lovgivningen til, saalænge det ikke er godtgjort, at denne Uvillie mangler et i hygieinisk Henseende berettiget Grundlag, at værgte Befolkningen i denne Sag, og, da dette maa antages ikke at kunne ske alene ved Straffetruusler, antager Ministeriet, at denne Betragtning, hvis Berettigelse ogsaa er erkjendt af Sundhedskollegiets Minoritet, anbefaler Indførelsen af særlige Kontrolforanstaltninger med Hensyn til Slagtning.

Forinden der imidlertid gaas over til de enkelte Forslag, hvorom der i saa Henseende nærmest kan være Spørgsmaal, maatte man med Hensyn til dem alle nævne først som en sælles Banfælighed den, at enhver indenlandsk Foranstaltning strengt taget maa suppleres med Kontrolforanstaltninger ligeoverfor det Kjød og de af Kjød tilberedte Næringsmidler, som indføres fra Udlandet. Der er utvivlsomt noget aldeles urationelt i, naar Kjødsfremstillingen erklæres for at være forbundet med saadanne Farer, at den maa undergives Kontrol, forsaavidt den sker her i Landet, da frit at tilfede Indførelse af Bøfser og anden Slagtemad fra maaste langt mere befængte Lænde. Det maa ogsaa erkjendes, at om end dette i fremmede Ordninger hyppigt er overset eller forsetlig tilfidesat paa Grund af praktiske Banfælig-

heder, have dog de Steder, der virkelig have søgt at gennemføre en rationel Ordning, ogsaa medtaget denne Side af Sagen, om de end aldrig have kunnet ordne den aldeles tilfredsstillende. At det ikke er en Ubetydelighed, hvorom der selv i et Kjødproducerende Land som Danmark er Tale, fremgaar deraf, at Indførelsen af Slige Artikler i 1873—74 beløb sig til $3\frac{1}{2}$ Million Pund. Det er nu vel saa, at den Kjødsføde, som saaledes indføres, i Regelen har en bestemt Stikelse (Stinker, Bøfser, islandsk Lammekjød), og man kunde altsaa sige, at den forsaavidt kan lades ude af Betragtning, som jo Enhver kan gaa af Vejen for disse bestemte Næringsmidler og endda saa Kjødsføde, som han kan nyde med Sikkerhed. Herved er imidlertid at bemærke, at om end ikke alle Forslag have havt de af Kjød tilberedte Næringsmidler for Die, saa ere dog i alt væsentligt de samme Grunde, som tale for en Kontrol med Kjød, ogsaa anvendelige paa de af Kjød tilberedte Næringsmidler, og det saa meget mere som den, der ikke netop er henvist til billige Næringsmidler, allerede nu er nogenlunde beskyttet mod slet Kjød. Det vilde derfor neppe være rigtigt, naar man vil indføre en Kontrol med Slagtekjød, ganske at prisgilde de billige, af Kjød tilberedte Næringsmidler. I alt Fald nogle af Forslagene have da ogsaa taget Sigte paa disse, idet der netop til Styrke for Reformen henpeges paa, hvor meget slet Kjød der gaar i Bøfser. Noget Andet er, om Forslagene helt have ført Konsekvenserne af Tanken igjennem.

Blandt Forslagene til at føre Kontrol med Slagtingen skal først omtales det, som er fremfat af Sundhedskollegiets Majoritet i Betænkningen af 22de Juni f. U. Det gik, som det af Bilag 1 vil sees, ud paa, at det under Straf skulde forbydes at slagte syge eller udhugge selvdeede Dyr til Salg, medmindre en Dyrlege havde besigtiget Dyret ved Slagtingen, eller dog saaledes at samtlige Indvolde endnu fandtes ved Dyret, samt at Dyrlegen derefter, overensstemmende med en i saa Henseende udfærdiget Instrux, skulde tage Bestemmelse om, hvorvidt Kjødet maatte anvendes til Mennekesføde. Forslaget var forsaavidt mere vidtgaaende end f. Ex. Arbejderkommissionens og Slagterforeningens, som det gjaldt Slagting til Salg uden Hensyn til, hvor det Slagtede agtedes afhændet, medens de andre Forslag kun have det Kjød for Die, som er bestemt til at afhændes i de tætbefolkede Bydistrikter. Paa den anden Side var ifølge det Kontrollen unægtelig meget svag, thi netop fordi det indskrænkede sig til at forbyde, at syge Dyr skulde synes ved Slagtingen, blev en umiddelbar Kontrol fra det Offentliges Side med Paabudets Overholdelse ligefrem umulig, og Paabudets Overholdelse kom derfor alene til